

Kære alle

Først vil jeg henlede opmærksomheden på pynten på Miras kjole og mere beskedent i lommen på min jakke. Det er vores underbo Vika, der kommer fra Ukraine, der har kreeret dem. Hun er meget kreativ, og da vi spurgte, om hun ville prøve at skabe pynten til kjolen, sagde hun straks ja. Hun syntes det var en god måde at være med til at fejre os på, og at det var spændende, at så mange mennesker ville se hendes arbejde.

Jeg vil nu læse et digt jeg har skrevet. Det er skrevet på engelsk, og derfor vil jeg fremsige det på engelsk. Nogle vil kalde det krukke ikke at tale dansk andre ikke. Nogle vil finde digtet politiserende andre ikke, men "so be it".

To be or not to be Danish

In our small kingdom,
Danishness is the order of the day.
We prepare canons about Danish culture,
To show what being Danish really means.

Xenophobia has taken possession of our country.
We stigmatize other ethnic groups,
And draw up irrelevant nationality tests,
To show that being Danish is so very special.

We close our borders.
We make life unbearable for refugees,
And use hateful speech,
To hold off the people in need.

We are a self-centered nation,
Which has forgotten humanity and empathy.
We complicate the life of our own people,
To avoid the influence of other cultures.

Instead of learning from other people,
And use the best from their traditions,
Denmark dismisses this idea,
As being heretical.

Denmark closes around herself.
I cannot recognize my country,
And the more I see of this,
The less I feel like Danish.

Hvis det her var en beskrivelse af Danmark for 50 år siden, havde vi ikke stået her i dag. Mira var aldrig blevet lukket ind. Vi var for unge, jeg havde ingen uddannelse og en meget lille løn, og Mira var uden arbejde og talte ikke sproget. Mira ville ganske enkelt ikke have været velkommen. Vi ville derfor ikke have haft vores fælles familie og vores fælles gode venner.

Det er tankevækkende og skræmmende, at vi i dag fostrer politikere, der nedbryder moral og etik. Politikere der forskelsbehandler mennesker, ikke kun i ord og tale men også i handling, politikere, der fejrer andres ulykke med lagkage og lys. Det er skræmmende, at vi har politikere, der ikke tør gå imod folkestemningen, men tværtimod fremelsker den.

For 50 år siden var Danmark en mere åben og tolerant nation. Dog, ordet perker, som jeg bryder mig meget lidt om, havde sneget sig ind i sproget og bevidstheden hos danskerne, men udlændinge blev stort set taget godt i mod. De blev ikke mødt af alle mulige og umulige krav om at være mere danskere end danskerne selv. Pastor Bjerglund så stort på, at Mira ikke var medlem af den danske folkekirke, og viede os alligevel. Han mente Vorherre nok ville beskytte Mira, på trods af hendes mangler som dansker og troende.

Når vi ser på billederne fra vores bryllup, er der kun få gengangere i dag, nemlig os i familien, der nu er den gamle generation og os, der står for tur. Det er dejligt, at familien er i stand til at holde sammen, og det er rart at have jer med i dag.

De eneste fra Miras hjemland, der deltog i vores bryllup var Mira's tante, hos hvem Mira voksede op fra hun var ti, efter hendes mors død, og Miras søster Buba. Miras tante er for længst borte, men det var meningen at Buba skulle være kommet. Hun har desværre måttet aflyse sin deltagelse, da hendes mand er blevet syg. Vi havde set frem til, at Buba ville være her i dag, men sygdom ville det anderledes.

Hverken Mira eller jeg bragte barndomsvenner ind i ægteskabet. Det nærmeste vi kommer det, er Carsten, som jeg mødte i spejderkorpset, da jeg kom til Helsingør som 16 årig. Vi sås meget indtil jeg startede i gymnasiet, hvor venskabet blev sat på hold. Det sociale og hektiske liv i gymnasiet flyttede focus. Den dag i dag er jeg ked af og fortryder, at Carsten ikke var med til vores bryllup. Han var den, der tog imod mig og fik mig til at føle mig hjemme i Helsingør. Mira har sin store andel i, at Carsten igen blev en del af vores vennekreds, og vi betragter ham nu som vores fælles ven.

Uden Miras åbne sind havde vi ikke fået så mange dejlige venner. Nogle er faldet væk i tidens løb med en alt for tidlig død, og andre er kommet til. Vi er meget glade for, at vi har været i stand til at samle så mange og taknemmelige over, at I alle har sagt ja til at fejre denne dag med os.

Med alderen bliver vi mere nostalgiske. I en foranderlig og utryg verden giver det en hvis tryghed at tænke tilbage på en tid, vi føler os fortrolig med. Vi har også lettere ved at blive rørte i situationer som denne, de store øjeblikke i livet.

For at en sådan aften ikke skal ende i den helt store nostalgiske begivenhed, er vi glade for, at vi har kunnet samle alle jer unge. Der er livsbekræftende og det er jer, der bærer fremtiden. Det er en stor opgave, I har foran jer. Det er jer, der skal vise vejen til at bekæmpe løgner og stereotyperne. Det er jer, der skal vise vejen til, at udviklingen ikke løber løbsk, og at vi ikke brænder planeten af. Det er jer, der skal stå for tolerance og internationalt udsyn. Det er jer, der skal bringe folkeslagene sammen og i fællesskab skabe en bedre verden med både plads til mennesker, dyr og planter – en mangfoldig verden. Jeg vil slutte mine ord til jer unge med at citere to let omskrevne ikoniske sætninger: ”Don’t ask what the world can do for you, ask what you can do for the world” and ”Yes you can”.

Vi håber, at vi alle vil få en dejlig eftermiddag og aften her i de omgivelser, hvor vores bryllup blev fejret for 50 år siden. Vi har gjort vores bedste både med bordplanen og et arrangement med en dejlig tre retters menu, kaffe med *avec* og sødt, drikkevarer og senere farvelmad. Vores pianist Henrik vil hygge om os under hele festen.

Nu er det op til os alle sammen at udfylde rammerne.

På falderebet vil jeg bede om, at I ikke uploader billeder fra festen på de sociale medier. De billeder, vi får taget fra festen, vil vi lægge ind i vores albummer i skyen, hvortil der er tilgang fra vores hjemmeside. Jeg ser en forskel på de ukontrollable sociale medier og en almindelig hjemmeside. Er nogle af jer imod, at billederne lægges på hjemmesiden, må I sige til.

Skulle der være nogle af jer, der ønsker at sige et par ord, eller har medbragt en sang, bedes I aftale det med min bror Niels, som vil være aftenens toastmaster.

Vi ønsker jer alle sammen rigtig hjertelig velkommen.

Skål.